

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, PhD., ve věci žalobce **JUDr. X X**, bytem X, X, X, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2015, č. j. 089755/2015/KUSK, sp. zn. SZ_067221/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 6. 2015, č. j. 089755/2015/KUSK, sp. zn. SZ_067221/2015/KUSK, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3.000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 7. 9. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „městský úřad“) ze dne 19. 3. 2015, č. j. MUCE-13033/2015 SO, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce rovněž domáhá, byla podle § 28 odst. 2 písm. b) zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovních dokladech“), ukončena platnost žalobcova cestovního pasu č. 39791804, neboť žalobce k výzvě městského úřadu nedoložil doklad opravňující jej k užívání akademického titulu JUDr.

Žalobce namítá nicotnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce uvádí, že žalovaný nemá žádné důkazy, že žalobcův pas obsahuje nesprávné údaje. Vysokoškolský diplom žalobce předložil již při prvním zápisu titulu JUDr. do občanského průkazu a žalovaný nebyl oprávněn požadovat jeho předložení opakovaně. Tím došlo k porušení zásady, že státní moc lze uplatňovat pouze v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, vyjádřené v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a analogicky v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Dále žalobce namítá porušení čl. 3 odst. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny. Řízení pak bylo zahájeno v rozporu se zákonem, neboť městský úřad neměl právo ex offio zahájit vyhledávací řízení, ani je vést a ukládat žalobci povinnosti v rozporu se zákonem o cestovních dokladech. Žalobce poukazuje také na to, že cestovní doklad je veřejnou listinou, pro niž platí presumpce správnosti, dokud se neprokáže opak. K tomu ze strany žalovaného nedošlo.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí stojí na chybném výkladu § 28 odst. 2 písm. b) zákona o cestovních dokladech, které stanoví, že orgán příslušný k vydání cestovního dokladu rozhodne o skončení platnosti cestovního dokladu, který obsahuje nesprávné údaje. Akademický titul však není v aktuálním znění zákona o cestovních dokladech nijak upraven: není uveden mezi povinnými údaji v § 6 odst. 3 zákona o cestovních dokladech a ani mezi údaji v § 2 odst. 1 téhož zákona obsahujícím výčet skutečností, které lze cestovním pasem prokázat; představuje tedy nepovinný údaj, pro který není možno platnost cestovního dokladu ukončit (a to i kdyby se ve správním řízení prokázalo, že žalobci nebyl akademický titul udělen). Lze si jen s obtížemi představit, že by správní orgán byl oprávněn zrušit cestovní pas pro jakoukoli drobnou nesprávnost, neboť cestovní pas obsahuje desítky údajů.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný postupuje v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), pokud dokumenty, jež pořídil v souvislosti s předchozími správními řízeními, které vedl k otázce získání jeho akademického titulu, stále uchovává, ačkoli podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů je oprávněn je uchovávat pouze po dobu účelu jejich zpracování. Vzhledem k tomu, že řízení, pro jehož účely byly pořízeny, skončilo v roce 2009, měly tyto dokumenty být dávno skartovány.

Dále žalobce uvádí, že městský úřad soustavně porušoval povinnost mlčenlivosti, pokud podával informace o průběhu řízení žalobcovým dlužníkům.

Žalobce je dále toho názoru, že žalovaný porušil zákon, pokud neprovedl důkaz správními spisy z řízení z let 2008, 2009, 2012, 2013 a 2014, v nichž se rovněž jednalo o otázku žalobcova akademického titulu a v nichž byl městský úřad neúspěšný a z nichž by vplynulo, že jej městský úřad šikanuje.

Konečně žalobce namítá, že jej správní orgán neúměrně zatěžuje, pokud jej navzdory jeho zdravotnímu stavu a pobytu ve Spojených státech amerických nutí k cestě do České republiky za účelem opětovného předložení akademického diplomu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně konstatuje, že žaloba byla podána opožděně, neboť byla doručena soudu dne 11. 9. 2015, ačkoli lhůta pro její podání marně uplynula již dne 7. 9. 2015. K věci samé žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí není nicotné, neboť nenaplnuje podmínky nicotnosti stanovené § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce nadto nicotnost napadeného rozhodnutí namítá pouze obecně, aniž by vznesl jakákoli konkrétní tvrzení či důkazy. Žalobce rovněž nepožadoval vyslovení nicotnosti ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Co se týká důkazní povinnosti žalobce, uvádí žalovaný, že pokud žalobce zpochybňoval některý z důkazů, přesouvá se důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37). Žalobce mohl a měl ve správním řízení tvrdit skutečnosti a navrhopvat důkazy (příčemž by postačila pouhá fotokopie vysokoškolského diplomu zaslaná elektronicky); jeho nečinnost měla za následek negativní rozhodnutí, avšak nemůže zavdat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů soudního řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s., s ohledem na to, že v dané věci nelze aplikovat výluku stanovenou odst. 2 tohoto ustanovení, a s ohledem na nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle něhož je třeba v zájmu procesní rovnosti přiznat náhradu hotových výdajů i nezastoupenému účastníku řízení, byla-li by ve stejné situaci přiznána zastoupenému účastníku řízení.

Žalobce v replice uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě neuvádí žádná hmotněprávní ustanovení právních předpisů, které by jej opravňovala k postupu, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, čímž jen dále dokazuje jeho nicotnost a nezákonnost. Dále uvádí, že žaloba je včasná a že nicotnosti se domáhal již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále žalobce opakuje argumentaci obsaženou v žalobě.

Soud nejprve zkoumal podmínky řízení, zejména otázku včasnosti žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 7. 2015. S ohledem na § 40 odst. 1 s. ř. s. byl prvním dnem lhůty den 7. 7. 2015. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu 2 měsíce od okamžiku, kdy bylo žalobci napadené rozhodnutí oznámeno. Posledním dnem lhůty tedy bylo pondělí 7. 9. 2015. Toho dne odeslal žalobce žalobu elektronickou poštou bez elektronického podpisu a tato zpráva byla Městskému soudu v Praze téhož dne doručena do elektronické podatelny. Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. bylo nutné podání učiněné v této formě do tří dnů potvrdit písemným podáním shodného obsahu, nebo musí být předložen originál, jinak se k takovému podání nepřihlíží. Prvním dnem této třídenní lhůty byl den 8. 9. 2015 a posledním dnem, kdy bylo možno podání potvrdit, byl den 10. 9. 2015. V tento poslední den lhůty přitom podal žalobce originál žaloby a kopii napadeného rozhodnutí k poštovní přepravě a Městskému soudu v Praze byly tyto dokumenty doručeny dne 11. 9. 2015 (pozn. soudu: žalovaný měl k dispozici právě kopii tohoto podání a odtud pramení jeho mylný závěr o opožděnosti žaloby). Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. platí, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, „*ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. je třeba vykládat s přihlédnutím k § 40 odst. 4 s. ř. s. Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu.*“ Soud uzavírá, že žalobce podal poslední den lhůty podání k poštovní přepravě, lhůta tedy byla zachována a žaloba byla podána včas.

Soud dále ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci samé rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem nesouhlas.

Podle § 21 odst. 1 zákona o cestovních dokladech ve znění účinném do 31. 12. 2015 je žadatel povinen uvést v žádosti o vydání cestovního dokladu pravdivě všechny požadované údaje a jejich pravdivost prokázat. Nemůže-li prokázat pravdivost požadovaných údajů, je povinen předložit podklady pro jejich zjištění. Pravdivost údajů uváděných v žádosti se prokazuje doklady podle zvláštních právních předpisů popřípadě dalšími doklady podle mezinárodní smlouvy, jedná-li se o jiný cestovní doklad vydávaný na jejím základě.

Podle § 28 odst. 2 písm. b) zákona o cestovních dokladech ve znění do 31. 12. 2015 rozhodne orgán příslušný k vydání cestovního dokladu o skončení jeho platnosti, jestliže b) obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny, s výjimkou nesprávného údaje o aktuálním příjmení občana, pokud ke změně příjmení došlo v souvislosti s uzavřením manželství občana.

Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů je správce povinen uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. Po uplynutí této doby mohou být osobní údaje uchovávány pouze pro účely státní statistické služby, pro účely vědecké a pro účely archivnictví. Při použití pro tyto účely je třeba dbát práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů a osobní údaje anonymizovat, jakmile je to možné.

Podle § 68 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o archivnictví“), jsou všechny vyřízené spisy a jiné dokumenty určeného původce po dobu trvání skartační lhůty uloženy ve spisovně. Dokumenty mohou být uloženy též ve správním archivu, pokud jej určený původce zřídil. Dokumenty se ukládají podle spisového a skartačního plánu, a to zpravidla ihned po jejich vyřízení, pokud povaha věci nevyžaduje, aby zpracovatel měl vyřízený dokument déle; tato skutečnost se poznamenává v evidenci.

Pokud jde o namítanou nicotnost, platí podle § 77 správního řádu, že nicotné je takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. V dané věci není sporu o tom, že městský úřad a žalovaný k vydání věci příslušnými správními orgány byly. Napadené rozhodnutí netrpí vnitřní rozporností, není právně či fakticky neuskutečnitelné ani není zatíženo jinými závažnými vadami, které by zapříčinily jeho nicotnost. Sám žalobce namítá nicotnost jen velmi obecně, a proto postačuje, je-li i hodnocení soudu provedeno pouze v obecné rovině. Tato námitka je nedůvodná.

K žalobní námitce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, konstatuje soud, že žalovaný prokazoval skutečnost, že žalobce nikdy nezískal titul JUDr., prostřednictvím dokumentů obsažených ve správním spise. Těmito dokumenty jsou vyjádření Univerzity Karlovy ze dne 12. 3. 2008, vyjádření Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni ze dne 9. 4. 2008 (obě v tom smyslu, že žalobce na tamní právnické fakultě nestudoval a ani nestuduje), vyjádření Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 6. 2008 (v tom smyslu, že žalobci nebyl přiznán titul JUDr. v souvislosti s uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání) a vyjádření Městské části Praha 4 ze dne 20. 3. 2008 (v tom smyslu, že MČ Praha 4 nemá k dispozici písemnosti, které by dokládaly, proč je na jí vydaném žalobcově osvědčení o státním občanství České republiky uveden titul JUDr.).

Je obecně známou skutečností, že titul JUDr. udělují v České republice čtyři právnické fakulty různých univerzit, a to – mimo žalovaným obesané Právnické fakulty Univerzity Karlovy a Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni – také Právnická fakulta Masarykovy univerzity a Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci. Tento titul mohl být udělen také slovenskými právnickými fakultami, ať už v době federaci či později. Z napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu ovšem nevyplývá, proč se žalovaný obrátil s dotazem na studium žalobce pouze na dvě shora uvedené fakulty a nikoli také na další v úvahu přicházející fakulty. Není zjevné, zda z nějakého důvodu vyloučil, že by tam žalobce mohl titul JUDr. získat, nebo zda se jedná o pouhé opomenutí. V každém případě tímto postupem žalovaný porušil povinnost stanovenou v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, podle nichž má správní orgán povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být v řízení uložena povinnost. Nebylo-li v řízení prokázáno, že žalobce nezískal titul JUDr. ať už na Právnické fakultě Masarykovy univerzity, na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci či na jiných v úvahu přicházejících fakultách, nemůže žalovaný s určitostí tvrdit, že žalobce není oprávněn titul JUDr. užívat.

V řízení o neplatnosti cestovního pasu je totiž povinností správního orgánu, aby prokázal, že některý z údajů v žalobcově pase je nesprávný. Nelze zde aplikovat § 21 odst. 1 zákona o cestovních dokladech, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí mylně uvádí. Z textu tohoto ustanovení totiž vyplývá, že povinnost prokázat pravdivost uvedených údajů, resp. povinnost alespoň předložit podklady pro jejich zjištění, se vztahuje pouze na žadatele v řízení o žádosti o vydání cestovního dokladu. Naopak v řízení podle § 28 odst. 2 písm. b) zákona o cestovních dokladech leží důkazní břemeno na správním orgánu. Zatímco v řízení o vydání cestovního dokladu musí stát za přispění žadatele ověřit správnost údajů, které žadatel požaduje v cestovním dokladu uvést, v řízení o skončení platnosti cestovního dokladu dochází ke zpochybnění údajů, které držitel cestovního dokladu v minulosti už prokázal, resp. měl prokázat, a správní orgán je aproboval ve formě veřejné listiny nadané presumpcí správnosti. To nicméně neznamená, že by správní orgán v řízení o skončení platnosti cestovního dokladu nemohl žalobce vyzvat k předložení diplomu. To učinit může, přičemž tento krok lze považovat za nejefektivnější postup umožňující v souladu se zásadou hospodárnosti správního řízení omezit další dokazování jen na konkrétní fakultu, popřípadě umožní ukončení správního řízení jeho zastavením. Nicméně ze skutečnosti, že žalobce na takovou výzvu nebude reagovat, nelze dovodit pro něj nepříznivé následky. Rozhodnutí žalovaného je postaveno na tom, že žalovaný má pochybnosti o oprávněnosti užívání titulu, které žalobce neodstranil. To není ovšem správný závěr. Jak již bylo uvedeno, je žalovaný povinen prokázat neoprávněnost užívání titulu (a tedy nesprávnost údaje obsaženého v cestovním dokladu), ne jen pochybnosti o tom. K prokázání uvedených skutečností je třeba provést šetření u všech institucí oprávněných v minulosti udělovat titul JUDr.; teprve poté bude moci žalovaný uzavřít, že užívání titulu je neoprávněné a takový údaj uvedený v cestovním dokladu je nesprávný. Tento závěr může žalobce posléze vyvrátit předložením listin dokládajících přiznání příslušného titulu (tomu, že tak žalobce již dávno neučinil, pokud titul JUDr. užívá po právu, se přitom lze jen podívat).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, na který žalovaný nepřímo odkazuje, pak není užit přiléhavě. Ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem totiž šlo o situaci, kdy žalobce opakovaně zpochybňoval zákonnost důkazů provedených správním orgánem v přestupkovém řízení, aniž by konkrétněji tvrdil, v čem by ona nezákonnost měla spočívat a aniž by na podporu tohoto svého tvrzení navrhl důkazy. V dané věci však žalobce zákonnost důkazů provedených žalovaným nezpochybňoval, pouze

sám aktivně žádné důkazy nepředložil; k přesunu důkazního břemene na žalobce tudíž nedošlo. Žalobní námitka brojící proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu je tedy důvodná.

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na posouzení žalovaného, zda sám doplní dokazování a vydá rozhodnutí ve věci, nebo zda rozhodnutí městského úřadu zruší, věc mu vrátí k dalšímu řízení a uloží mu doplnění dokazování. V dalším řízení s ohledem na to, že původní vyjádření některých vysokých škol a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pocházejí z roku 2008, bude vhodné obeslat s dotazem nejen původně opomenuté vysoké školy, nýbrž opětovně i vysoké školy již obeslané, neboť není vyloučeno, že se v průběhu devíti let situace změnila (tedy že žalobce v mezidobí titul JUDr. získal). Na základě nově zjištěného skutkového stavu, o němž nebudou důvodné pochybnosti a s nímž bude žalobce jakožto účastník řízení seznámen v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný vydá nové rozhodnutí o žalobcově odvolání (event. městský úřad vydá nové rozhodnutí v prvním stupni).

V uvedeném rozsahu neúplně zjištěný skutkový stav nicméně soudu neznemožňuje vypořádat ostatní žalobní námitky. K námitce, že městský úřad nebyl oprávněn zahájit řízení o neplatnosti cestovního pasu z úřední povinnosti, soud uvádí, že již z jazykového výkladu § 28 odst. 2 písm. b) zákona o cestovních dokladech plyne, že toto řízení se zahajuje z moci úřední a nikoli na žádost. Opačný výklad by byl také ve zjevném rozporu se smyslem daného ustanovení, tj. aby cestovní doklady, jejichž správnost stát na poli mezinárodního práva aprobuje, neobsahovaly údaje, které jsou v rozporu se skutečností. Státní správa – zde obecní úřad obce s rozšířenou působností – musí proto mít možnost v případě, že se ze své úřední činnosti či jiným způsobem dozví o tom, že cestovní doklad obsahuje nepravdivý údaj, zahájit z moci úřední řízení o ukončení platnosti takového cestovního dokladu a nesmí být pouze odkázán na žádost, která by ale nemusela být nikdy podána. Tato žalobní námitka není důvodná.

Další žalobní námitkou žalobce tvrdí, že akademický titul je nepovinným údajem (srov. § 6 odst. 3 zákona o cestovních dokladech *a contrario*), a proto by jeho nesprávnost nemohla založit důvod pro zahájení řízení o neplatnosti cestovního dokladu. K tomuto tvrzení soud konstatuje, že z ustanovení § 28 odst. 2 písm. b) zákona o cestovních dokladech nelze dovodit, že by se nesprávnost, která vede k rozhodnutí o skončení platnosti cestovního dokladu, měla týkat pouze údajů tzv. povinných údajů taxativně vypočtených v § 6 odst. 3 téhož zákona nebo údajů ve smyslu § 2 odst. 1 téhož zákona, jež lze cestovním dokladem prokazovat. Toto ustanovení se naopak vztahuje na všechny zapsané údaje, jejichž nesprávnost byla prokázána, tedy i těch, které se podle současného znění zákona do cestovního dokladu již nezapisují (od 1. 1. 2012 v souvislosti s přijetím zákona č. 424/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění zákona č. 100/2010 Sb. a další související zákony, se akademické tituly do cestovních dokladů nezapisují, neboť nejsou nezbytné pro identifikaci držitele). Tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.

Žalobce dále tvrdí, že žalovaný porušil § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, a to tím, že dokumenty týkající se otázky získání akademického titulu žalobcem, stále uchovává, ačkoli podle citovaného ustanovení je oprávněn je uchovávat pouze po dobu účelu jejich zpracování. Tvrdí, že tyto dokumenty měly být dávno skartovány, neboť řízení, pro jehož účely byly pořízeny, již skončilo. K této námitce soud poznamenává, že přímo v ustanovení, na které žalobce odkazuje, je stanovena výjimka z povinnosti uchovávat osobní

údaje pouze po dobu nezbytnou k jejich zpracování; konkrétně jde o výjimku vztahující se na údaje uchovávané pro účely archivnictví. Podle § 5 odst. 2 písm. g) téhož zákona rovněž platí, že pro účely archivnictví lze zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů. Podle § 68 odst. 1 zákona o archivnictví se všechny vyřízené spisy ukládají ve spisovně, a to po dobu skartační lhůty, jež je stanovena ve skartačním a spisovém plánu. Skartační a spisový plán je přitom vnitřním předpisem každého veřejnoprávního původce, který si zpracovává podle § 15 prováděcí vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Soud tedy uzavírá, že uchovávání správních spisů, v nichž byl žalobce účastníkem, spadá pod zákonnou výjimku z obecné povinnosti stanovené § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Jelikož žalobce porušení zákona o archivnictví (například porušení skartační lhůty) nenamítal, touto otázkou se soud v dalších podrobnostech dále nezabýval. Nad rámec uvedeného soud ještě poznamenává, že i kdyby žalovaný (či městský úřad) uchováváním určitých dokumentů porušil zákon o ochraně osobních údajů, neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Mohla by vést toliko k postihu správního orgánu v režimu zákona o ochraně osobních údajů. Tato námitka není důvodná.

K žalobní námitce, že žalovaný neprovedl důkaz různými správními spisy z let 2008 – 2014, ačkoli to žalobce požadoval, soud uvádí, že žalobce skutečně v podání ze dne 10. 12. 2013 navrhl provedení důkazu blíže nespecifikovanými spisy, které byly vedeny ohledně užívání titulu. V prvostupňovém rozhodnutí se městský úřad s tímto návrhem vypořádal s tím, že řízení, na něž se žalobce odvolává, jsou z hlediska věci zkoumané v tomto řízení zcela irelevantní, neboť se jedná o věci odlišné a nadto pravomocně skončené. Prvostupňový správní orgán tedy důkaz správními spisy neprovedl, avšak srozumitelně vysvětlil, jaké důvody jej k tomu vedly. Tato námitka posléze se neobjevila v odvolání, a žalovanému proto nelze vyčítat, že se touto otázkou výslovně nezabýval. V žalobě žalobce tuto námitku odkazující na mnohost dříve vedených řízení uvedl jako důkaz své šikany. Jinou nezákonnost žalobce z této námitky nedovožoval. Jelikož ale žalobce blíže nevysvětlil, jaký vztah (kromě namítané šikany) by tato dříve vedená řízení měla mít ve vztahu k souzené věci, nelze se danou námitkou blíže zabývat. Tuto potenciální souvislost totiž soud není oprávněn za žalobce identifikovat a posléze argumentačně vypořádávat. Současně soud po seznámení se s obsahem správního spisu neshledal, že by toto řízení bylo ve vztahu k žalobci vedeno šikanozním způsobem. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Ani k další námitce (že žalovaný podával v průběhu řízení informace žalobcovým dlužníkům, čímž porušil povinnost mlčenlivosti) se soud nemůže žádným způsobem vyjádřit, neboť nejde o otázku spojenou s předmětem tohoto řízení a žádné informace o ní ze správního spisu nevyplynou. Má-li žalobce tato podezření, je třeba jej odkázat na jiné instituty obsažené v právním řádu, kterých případně může využít.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení výši 3.000 Kč, přičemž tato částka představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek. Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová